

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ethica Symbolica E Fabularum Umbris In Veritatis Lucem Varia Ervditione Noviter evoluta

Pexenfelder, Michael

Monachii, 1675

1. Infelicitas divitum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68709](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68709)

Vix spes ipse suas animo capit, aurea fingens
 Omnia: gaudenti mensas posuere ministri
 Extructas dapibus, nec tostæ frugis egentes.
 Tum verò, sive ille suâ Cerealia dextrâ
 Munera contigerat; Cerealia dona rigebant:
 Sive dapes avido convellere dente parabat;
 Lamina fulva dapes admoto dente nitebat.
 Miscuerat puris autorem muneris undis
 Fusile per rictus aurum fluitare videres,
 Attonitus novitate mali, Divésque, miserque,
 Effugere optat opes, & quæ modò vouerat, odit.
 Copia nulla famem relevat, sitis arida guttur
 Urit: & in viso meritis torquetur ab auro.

Ad cœlúmque manus, & splendida brachia tollens:
 Da veniam Lenæ pater, peccavimus, inquit:
 Sed miserere precor, speciosóque eripe damno,
 Mite deúm numen: Bacchus peccâsse fatentem
 Restituit, factique fide data munera solvit.
 Néve malè optato maneat circumdatus auro,
 Vade, ait, ad magnis vicinum Sardibus amnem,
 Pérque jugum ripæ labentibus obvius undis
 Carpe viam, donec venias ad fluminis ortus
 Spumigeróque tuum fonti, quâ plurimus exit,
 Subde caput, corpúsque simul, simul elue crimen.

Rex iussæ succedit aquæ: vis aurea tinxit
 Flumen, & humano de corpore cessit in amnem,
 Nunc quoque jam veteris percepto semine venæ
 Arua rigent, auro madidis pallentia glebis.

Ethica.

Duplicem hæc fabula Morali Scholæ doctrinam suggerit. Prior,
subsa mortalium vota. posterior, divitum infelicitatem.

I. (a) Vecordiam Midæ imitantur, qui divitiarum cupiditate abrepti,
 in id omnibus incumbunt viribus, ut velut gryphes, aut formicæ Indi-
 cæ, coæcervent thesauros; quorum possessio deinde ipsis non modò onero-
 sa, cùm non minor labor sit: *quàm quarere, partè tueri; sed etiam non*
 raro

(a) *Infelicitas divitum.*

rarò exitiosa. Non frustra pallet aurum, cùm insidiatores habeat plurimos. Hujusmodi Midæ coenam, quondam Pythiniorum regi *Pythæ* apposuit uxor, qui rusticos ab agricultura, cives ab opificijs abstractos, aurum effodere coëgit. Refert ex Plutarcho Caussinus in Symbol. lib. 2. Uterque jejulus in mensa aurea, typum exhibet avari, summam inter opulentiam, & reconditos thesauros egentis. Rectè Claudianus in Rufin. lib. 1.

Semper inops, quicumque cupit.

Et Horat. lib. 3. Od. 16.

Multa petentibus, multa defunt.

Beatior est, non qui plura habet, sed qui pauciora cupit. Nemo pluribus eget, quàm qui plurima possidet. Adde, quòd opes nunquam ferè possunt, neque parari sine injuria, neque exerceri sine luxu, neque haberi sine periculo, neque amitti sine dolore. Anacreon, celebris Poëta, Polycrati Samiorum tyranno quinque talenta, quibus ab eo donatus fuerat, restituisse fertur, quòd ob ea duabus noctibus somno caruerit. Aurei Midæ ac Pythis cibi me faciunt meminisse alterius mensæ huic proposito convenientis, quam Heliogabalus parasitis apposuit sæpe ceream, sæpe ligneam, eburneam, fictilem, etiam marmoream, cæcis ex varia illa materia effictis; nonnunquam pictas ciborum tabulâs exhibebat, inter quas convivæ fame macerarentur, & per singula feracula, tanquam comedissent, bibere cogentur, ac manus lavare. *Lampridius.* En imaginem avaritiæ, quæ miserè torquet, quos ipsa possidet, & amatores suos cogit inter opes esurire & bonorum tantùm umbris frui. De qua re plura in Tantalo. De Avaro Horat. serm. 1. sat. 1.

mihî plaudo

Ipse domi, simul ac nummos contemplor in arca

Et mox:

Congestis undique saccis

Indormis inhians, & tanquam parcere Sacris

Cogeris, aut pictis tanquam gaudere tabellis.

II. (b) De stolido Midæ voto eleganter Maximus Tyrius, differt. 30. Quanti suum, inquit, sibi exitium accersunt grandibus votis! ut consequantur, petunt; damnant, cùm consecuti sunt. Multi violentè impetrant, quòd cupiunt, & id donum interpretantur. Errant fatui; supplicium est, non donum. Sapienter Socrates apud Val. Max. Lib. 7. c. 2. nihil ultra petendum à dijs immortalibus arbitrabatur, quàm

ut

(b) Stolidæ mortalium vota.